

τό κεφάλι του στους τοίχους και προσπαθούσε να δαγκώσει. Μά ήταν άκοιμα ό γινός της κι' αυτή δέν τόν φοβόταν, όπως οι άλλοι. Τό άπειλητικό στόμα του σταματούσε κάθε τόσο κοντά στο πελιδνό πρόσωπό της, τό μουσκεμένο από δάκρυα καί τραυλίζε: «Μητέρα! Μητέρα!...» Μονάχα αότινη αναγκάζοιζε.

Τότε κι' έκεινη, θέλοντας να ξεραόθει κάπου, έχωνε τά δόντια της μέσ' σ'α μισράτια της και ξεφρόνιζε μέ τά χείλη της γεμάτα άμα :

— Παιδί μου!... Παιδί μου!...
Σκούφιζε τούς άρμούς που έβγαιναν άπ' τό στόμα του και σκούφιζε κατόπιν μέ τό ίδιο μαντήλι τά διακρυμόμενα μάτια της.

Ό γέρο Κάλντερα, σοβαρός και σκαθρωπός, δέν έδινε προσοχή σ'α άγρια μάτια του άρρώστου που καρφονόντουσαν άπειλητικά έπάνω του με μανία, κάθε φορά που προσπαθούσε να τόν συγκρατήσει σ'α κρεβάτι του.

Ό κρίσιος ήταν πειά συνεχώς και διαδεχόντουσαν ή μιά την άλλη. Ό λυσσασμένος ξεσαζόταν, έχωνε τά νύχια του σ'ας πληγές του ξελλός, τρελλός, τρομερός. Ό γέρο γιατρός ούτε πήγαινε πειά να τόν ιδή. Για ποιά λόγο άλλωστε ;

Όλα είχαν πειά τελειώσει. Ό ηρωαίος έβλαγαν χωρίς έλπιδα. Ό θάνατος ήταν βέβαιος. Όλοι παρακαλούσαν τώρα τό Θεό να τόν ησυχάση μιά ώρα νωρίτερα.

Ό Κάλντερα δέν εβρισκε άνάμεσα σ'ατους συγγενείς και τούς φίλους του, άντρες βλαπείς να τόν βοηθήσουν να συγκρατήσει τόν άρρωστο. Όλοι κύτταξαν μέ τρόμο την πόρτα, έτοιμοι να τό βάλουν σ'α πόδια.

Τώρα, ό Πασκουαλέτο δέν αναγκάζοιζε πειά ούτε τη μητέρα του. Την έσπρωχνε κι' αυτή, μά όχι σαν τούς άλλους, αλλά με κάποια τρυφερότητα. Την έδιωχνε. Δέν ήθελε πειά να τη βλέπη. Φοβόταν μήπως της κάνει κακό !

Ό φίλοι την τράβηξαν σ'α τό τέλος ξεσά και την κράτησαν δια της βίας σ'α μιά γωνία της κουζίνας.

Τότε ό Κάλντερα, καταβάλλοντας μιά ύπεριάτη προσπάθεια θελήσεως, έδесе τό γινώ του σ'α κρεβάτι του. Τά μάτια του είχαν πλημμυρίσει από δάκρυα καθώς περνούσε τό σχευή γινώ άπ' τό παιδί του. Είχε τή στιγμή έκεινη την έντύπωση ό φτωχός πατέρας πως έθαβε τόν Πασκουαλέτο του. Ό άρρωστος προσπαθούσε να ξεφύγη και τό σχευή χωνόντουσαν μέσα σ'ας σάρκες του.

Ό Κάλντερα κόντευε πειά να τρελλαθή κι' ό ίδιος. Να ζήση τόσα χρόνια, για να κάνη σ'α τό τέλος μιά τέτοια δουλειά... Να φέρη σ'α τόν κόσμο ένα παιδί και να ήρχεται τώρα να πεθάνη, για να μην ύποφέρει άδικα.

Έκλεισε την πόρτα του δωματίου για να μη φτάνουν ως τ' αυτιά του ή κραυγές τών γυναικών άπ' ξεσά. Μά τό σ'ατί όλόκληρο άντηχούσε από τό ούφλιασμα τών λυσσασμένων, σ'α όποια άπαντούσαν άπ' την κουζίνα ή σπαραχτικές κραυγές της μητέρας του.

— Σιωπή έσεις ή γυναίκες ! ούφλιασε.
Μά για πρώτη φορά, κανείς μέσα σ'α τό σ'ατί δέν τόν άκουσε.
Τότε για να ξεφύγη άπ' τη συμφωνία αυτή τών θρηόνων, βγήκε ξεσά.

Ό νύχτα είχε άρχισει πειά ν' απλώνεται. Τά βλέμματά του έπσαν σ'ας τελευταίες χρυσές αναλαμπές του ήλιου σ'α τόν ορίζοντα. Πάνω άπ' τό κεφάλι του έλαμπαν τ' άστρα. Άπό τά χωριά σ'ατα που μόλις διακρινόντουσαν μακριά, άντηχούσαν μικρηθιοί και γαυγίσματα, τελευταίες ανατριχίλες της ζωής της ήμέρας, πριν άπ' τόν ύπνο.

Και τότε, αυτός ό σκληρός άνθρωπος, είχε την έντύπωση του κενού, μέσα σ' αυτή την τυφλή φύση, την άναίσθητη σ'ατους πόνους τών πλασμάτων.

Έξαφνα, τό ούφλιασμα του άρρώστου έφτασε ως τ' αυτιά του. Μιά πατιική τρυφεράδα, που είχε να τη νοιώση από τότε που έφερε τό γινώ του σ'α τόν κόσμο, πλημμύρισε την καρδιά του. Ουμήθηκε τόν Πασκουαλέτο παιδίνα, όταν τόν έπαιρνε έπάνω σ'α γόνατά του. Τώρα τό φτωχό παλληκράκι ύπόφερε σαν κολασμένους, ύπόφερε χωρίς έλπιδα για να πεθάνη σ'α τό τέλος.

Ό Κάλντερα έκανε μιά κίνηση τρόμου κι' έφερε τό χέρι του σ'α τό μέτωπό του σαν να ήθελε να διώξη μιά σκληρή ιδέα. Έπειτα, φάνηκε σαν να διατάξη.

— Γιατί όχι ; ψιθύρισε.
Κι' έπειτα από λίγο έπρόσθεσε :

— Για να μην ύποφέρει πειά... Για να μην ύποφέρει πειά...

Μήρες μέσα σ'α τό σ'ατί και ξεαναβήκε σ'α τό λίγο, κρατώντας τό παλιό τουφέκι του. Έπρεξε γρήγορα—γρήγο-

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ό πρωθυπουργός της Ιταλίας Ντεπερέτι, είχε τό έλάττωμα όταν κοιμόταν, να ροχαλίζει θορυβωδώς. Δηλώνεται λοιπόν τό άκόλουθο ανέκδοτο, σχετικά με τό έλάττωμα αυτό :

Ταξιδεύοντας κάποτε, κατέλυσε, κατά τη συνήθειά του, σ'α μιά έπαρχιακή πόλη, τό Καζάλε, σ' ένα ξενοδοχείο δευτέρα τάξεως, τό ξενοδοχείο τού ε' Ερμούφου Ρόδοιου, όπως λεγόταν.

Την ίδια αυτή νύχτα, σ'α δωματίο που ήταν πλάι από τό Ντεπερέτι, είχε καταλάβει κάποιος παμμένος δημόσιος υπάλληλος, ό όποιος, άκούγοντας έξαφνα τό τρομερό ροχαλιτό του Ιταλού πρωθυπουργού μυστραπώθηκε νευριασμένος κι' άρχισε να χιτυλά με τά πόδια του τόν μεσότοιχο που χώριζε τά δύο δωμάτια, βλαστημώντας θεούς και δαίμονες.

Όταν κάποτε ό πρωθυπουργός ξύπνησε άπ' τούς χτύπους και κατάλαβε τί συνέβαινε, άποφάσισε να μείνη άυπνος όλη τη νύχτα, για να μη διαταράξη πειά την ήσυχία του διαπαντός του. Άναψε λοιπόν ένα κερί, πήρε κάποιο βιβλίο που βρισκόταν πλάι τόν πάνω σ'ατην έταξέρα, κι' άρχισε να διαβάξη. Έτσι κατάρθωσε να ξεαγρυπνήση ως τό πρωί.

Δέν άρχίσθηκε όμως σ' αυτό μονάχα ό Ιταλός πρωθυπουργός. Τό πρωί έστειλε τόν ύπηρετή του ξενοδοχείου να ζητήσει συγγνώμη άπ' τόν κύριο, που χωρίς να τό θέλη, ενόχλησε τη νύχτα με τά ροχαλιτά του.

— Μά, επί τέλους, ποιά ήταν αυτά τό ζώο που ροχαλίζει έτσι ; ρώτησε ό πρόην δημόσιος υπάλληλος άργισμένος.

— Αυτό τό ζώο ήταν ό πρωθυπουργός μας, κύριος Ντεπερέτι, άπάντησε ό ύπηρετής.

Ό δημόσιος υπάλληλος έμεινε μ' άνοιχτό τό στόμα άπ' την έκκληξή του κι' έτρεξε άμέσως να ζητήσει συγγνώμη άπ' τόν πρωθυπουργό.

— Μά κι' έγώ σου ζητώ συγγνώμη, άπάντησε καλοκάγαθα ό Ντεπερέτι. Όσοτος, δέν πρέπει να φοβάσαι, ούτε να στενοχωρείσαι. Μαθαίνω μάλιστα πως είσαι παμμένος και ζητάς θέσι. Οά την έχης, φίλε μου. Κι' επί πλέον, σου είμαι ύπόχρεος, γιατί χηδές μ' έκανες να διαβάσω ένα βιβλίο—που ντρέπαμαι να τό όμολογήσω—μόνον έσ'α φήμις τό έγνωρίζα : την «Κυρία με τάς Κεμελίνας» τού Δουκά υίου.

Πράγματι, έπειτ' από δύο βδομάδες, ό παυσανιάς υπάλληλος ξεαναδιώρισθη σ'α τη θέσι του.

Όταν ή αυτοκράτειρα Αικατερίνη έτοιμαζόταν ν' αναχωρήση για τό περίφημο ταξείδι της σ'α Νότιο Ρωσία, έρώτησε τόν στρατηγό Σουβόροφ :

— Πριν φύγω, στρατηγέ, με τί μορφή να σ' εδχαριστήσω για τή θαυμασία διοργάνωση τού στρατού που σου ένεπιστεύθη ;

— Κι' ό Σουβόροφ, μισράτα σ'α τόν πληθός τών αιχμαζών και της οικοδείας της αυτοκρατείας, άπεκρίθη άφέλεστα :

— Τό μόνο που ζητώ άπ' τη Μεγαλειότητά σας είναι να πληρωσείτε δύο ένοίκια τού σπιτιού μου, τά όποια χρωστάω καιρό τώρα !...

Μιά μέρα ό περίφημος για τούς πολέμους και τις νύχτες τών Φρειδερίκος ό Μεγάλος, θέλοντας να πειράξη τόν γιατρό του, τόν έρώτησε :

— Έλα, γιατρέ, πές μου ειλικρινώς : Πόσους ανθρώπους έχεις σκοτώσει ως τώρα ;

— Περιού τριακόσιες χιλιάδες λιγώτερος από τη Μεγαλειότητά σας, άπάντησε άτάραχα ό έξυπνότερος γιατρός.

ρα, σαν να φοβόταν μήπως μετανοώση, σ' ένα φεγγίτη που έβλεπε σ'α δωματίο τού λυσσασμένου κι' έχασσε τό ύπλο άπ' τό άνοιγμά του.

Άκουσε πάλι από κεί τά ούφλιασμα της μανίας τού γιου του, τό τριέμιστο τών δοντιών του και τά μάτια του είδαν τό κορμί του που σπάζαζε από άγωνία.

Συγχρόνως ή κραυγή της γυναίκας του άπ' την κουζίνα, τού θύμισαν κάτι άλλες κραυγές της, που τις έβγαλε όταν, πριν από είκοσι χρόνια, έφερε σ'α τόν κόσμο αυτό τό παιδί, που πέθαινε τώρα βασανισμένο σ'α τό ίδιο κρεβάτι όπου γέννησε.

Ό!... να τελειώση έτσι... Ό Κάλντερα ήρωσε τά θολωμένα άπ' τά δάκρυα μάτια του προς τόν ούρανό και τόν είδε μαύρο, κατάμαυρο, χωρίς ένα άστρο.

— Κύριε ! ψιθύρισε. Για να μην ύποφέρει. Για να μην ύποφέρει. Και, επαναλαμβάνοντας τά λόγια αυτά, στήριξε τό ύπλο του σ'α τόν

όμο του, τράβηξε τη σκανδάλη με δάχτυλο που έτρεμε. Και δύο πυροβολισμοί άντήχησαν.
V. BLASCO IBANEZ

Ό συγγραφέας τού διηγήματος Μπλάσκο Ιμπάνεθ.

